

CECELIA AHERN

Cecelia Ahern (1981) este o autoare irlandeză, născută în Dublin, care a reușit să facă din fiecare roman pe care l-a scris un bestseller internațional. Romanul ei de debut, *P.S. Te iubesc* (*P.S. I Love You*, 2004; ALLFA, 2005), a fost tradus în 47 de țări și ecranizat, devenind instantaneu un succes internațional. Următoarele romane au fost la fel de bine primite, fiind traduse în peste 50 de țări și vândute în peste 25 000 000 de exemplare.

Defecți este prima sa carte pentru adolescenți, deschizând seria cu același nume care tratează una dintre problemele veșnice ale omenirii: teama de a fi imperfecti, de a fi stigmatizați. După ce este declarată Defectă, Celestine începe să ducă o luptă cruntă împotriva sistemului. În *Perfecti* este ilustrat tot acest demers curajos al lui Celestine într-o lume care a uitat ce înseamnă empatia.

Mai multe informații și noutăți despre Cecelia Ahern pe conturile de Twitter (@Cecelia_Ahern) și Facebook (CeceliaAhernofficial) și pe site – www.cecelia-ahern.com.

„Acum înțeleg de ce citesc oamenii, de ce se refugiază în viața altcuiva. Uneori, citesc o frază care mă șochează, pentru că este ceva ce-am simțit recent, dar n-am spus nimănui. Vreau să intru în carte și să le spun personajelor că le înțeleg, că nu sunt singure, că eu nu sunt singură, că este în regulă să te simți așa.“

Cecelia Ahern

De același autor:

P.S. Te iubesc (ecranizat *P.S. I Love You*)

Suflete pereche (ecranizat *Love, Rosie*)

Prietenul nevăzut

Dispăruți fără urmă

Mulțumesc pentru amintiri

Cartea viitorului

Cadoul

Întâlnire cu Viața

O sută de nume

Cum să te îndrăgostești

Anul în care te-am întâlnit

cecelia ahern

erfecți

Traducere din limba engleză de
Adina și Gabriel Rațiu

<http://www.all.ro/perfecti.html>

PERFECT

Înzestrat cu toate calitățile, attributele și trăsăturile
cerute sau dezirabile; care nu lasă de dorit.

*Ideal, deșăvârșit, ireproșabil, sublim, suprem,
exemplar, impecabil.*

PARTEA ÎNTÂI

1

Buruiana nu este altceva decât o floare care crește în locul nepotrivit.

Nu sunt cuvintele mele, ci ale bunicului.

El găsește frumusețea în toate, sau, mai bine zis, consideră că lucrurile neconvenționale și nefirești sunt mai frumoase decât orice. Îi văd zilnic această trăsătură; în faptul că preferă să locuiască la vechea fermă decât într-o vilă modernă, împrejmuată de un gard, să fiarbă cafeaua pe sobă într-un ibric vechi, și nu la espressoorul lucios, primit în dar de la mama de ziua lui, cu trei ani în urmă, care zace neatins și adună praf pe blatul din bucătărie. Și nu pentru că ar fi împotriva a tot ceea ce înseamnă progres. Dimpotrivă, este unul dintre cei mai aprigi luptători în favoarea schimbării, numai că îi place autenticitatea și vrea ca toate să fie într-o formă cât mai apropiată de cea pură. Din acest motiv, admiră îndrăzneala buruienilor de a crește acolo unde nu au fost plantate. Această trăsătură a lui m-a făcut să vin să trăiesc alături de el într-o perioadă de cumpănă și din cauza ei este dispus să-și riște siguranța pentru a mă adăposti.

A adăposti.

E cuvântul pe care l-a folosit Ghilda; toți cei care o protejează sau o adăpostesc pe Celestine North vor fi aspru pedepsiți. Nu se precizează care va fi pedeapsa, dar, cunoscând reputația Ghildei, nu este greu să ne imaginăm. Pericolul de a mă găzdui pe proprietatea sa nu pare să îl sperie pe bunicul, ba chiar îi întărește convingerea că e de datoria lui să mă protejeze.

— Buruiana nu e altceva decât o plantă care vrea să crească acolo unde oamenii vor altceva, îmi spune și se apleacă să smulgă musafirul nepoftit, cu degetele lui groase și puternice.

Înțelesul rămâne același, chiar dacă, uneori, se întâmplă să reformuleze ideea. Are mâini de luptător, mâini mari, groase, precum lopețile, dar, contrar aspectului lor, sunt mâini care ocrotesc. Au semănat și au cultivat pământul lui, dar i-au și îngrijit și apărat pe fiica și pe nepoții lui. Aceste mâini care ar putea sugruma un om sunt aceleași mâini care au crescut o femeie și au făcut pământul să rodească. Poate că cei mai puternici luptători sunt tocmai ocrotitorii, pentru că au o legătură mult mai profundă cu ei înșiși, pentru că au pentru ce să lupte, au ceva care merită salvat.

Bunicul are patruzeci de hectare de teren, nu toate cultivate cu câpșuni precum cel pe care ne aflăm acum, dar asta este porțiunea pe care o deschide publicului în luna iulie. Familiile plătesc pentru a-și culege singure fructele, iar bunicul spune că banii obținuți îl ajută să se mențină pe linia de plutire. Nu își permite să se abată de la tradiție anul ăsta, nu doar din considerente financiare, ci și pentru că Ghilda și-ar da seama imediat că mă ascunde. Nu îl scapă din ochi.

Trebuie să procedeze ca în fiecare an, iar eu încerc să nu mă gândesc cum va fi să stau în ascunzătoare și să aud chiotele vesele ale copiilor care culeg și se joacă, nici cât de primejdios va fi când toți acei necunoscuți vor mișuna pe pământul nostru și cine știe ce vor scoate la iveală.

În copilărie, îmi plăcea nespus să vin aici, împreună cu soră-mea, Juniper, în sezonul căpșunilor. La finalul zilei, aveam mai multe căpșuni în burtă decât în coș, dar acum nu mi se mai pare același loc magic. Acum, plivesc buruienile acolo unde, altădată, îmi cream o lume imaginară.

Știu că, atunci când bunicul folosește astfel de fraze în timp ce lucrează, se referă, de fapt, la mine, de parcă ar fi inventat vreo terapie prin agricultură, și, cu toate că are doar intenții bune, vorbele lui nu fac decât să evidențieze realitatea.

Eu sunt buruiiana.

După ce am fost însemnată ca Defectă pe cinci zone ale corpului, la care se adaugă cel de-al șaselea semn secret, pe motiv că aș fi ajutat un Defect și aș fi mințit Ghilda, am înțeles că societatea nu mă dorește. M-au smuls din pământul meu, m-au scuturat de rădăcini, m-au zgâlțâit bine și m-au aruncat cât colo.

— *Cine le-a numit buruieni?* continuă bunicul, în timp ce înaintăm printre brazde. În niciun caz natura. *Oamenii* au făcut asta. Natura le permite să crească. Natura le oferă un loc al lor. *Oamenii* sunt cei care le condamnă și le aruncă.

— Dar asta sugrumă floarea, spun, într-un final, ridicând ochii din pământ, înțepenită de spate și cu unghiile murdare de noroi.

Bunicul se uită la mine, pe sub șapca de tweed trasă peste ochii lui albaștri, veșnic atenți, veșnic vigilenți, ca de uliu.

— Sunt niște supraviețuitoare. Nu fac decât să lupte pentru bucata lor, îmi răspunde.

Îmi înghit tristețea și întorc privirea.

Sunt o buruiană. Sunt o supraviețuitoare. Sunt Defectă. Astăzi împlinesc optsprezece ani.

Pe de o parte, ești cine îți imaginezi că ar trebui să fii, pe de altă parte, ești cine ești în realitate. Eu nu mai sunt nici una, nici alta.

De aceea, așa cum zice bunicul, ar fi momentul ideal să o iau de la capăt.

2

Persoana care îmi imaginez că ar trebui să fiu: Celestine North, fiica lui Summer și a lui Cutter, sora lui Juniper și Ewan, iubita lui Art. Ar fi trebuit să termin de curând cu examenele de bacalaureat și să mă pregătesc de universitate, unde ar fi urmat să studiez matematica.

Astăzi împlinesc optsprezece ani.

Astăzi ar trebui să sărbătoresc pe iahtul tatălui lui Art. Bosco Crevan a promis să mi-l împrumute în ziua cea mare, trebuia să fie un cadou din partea lui. Aș fi petrecut alături de douăzeci dintre cei mai apropiați oameni – prieteni și rude – și, poate, aș fi avut parte de un spectacol de focuri de artificii. O fântână de ciocolată în care invitații să-și înmoaie bezelele sau căpșunile. Mi-o imaginez pe prietena mea, Marlena, cu o mustață de ciocolată și o figură serioasă, îl aud pe iubitul ei, măgar ca întotdeauna, amenințând să-și vâre diverse părți ale corpului în ea. Marlena dă ochii peste cap. Eu râd. O ceartă falsă, cum fac mereu, doar ca să se dea în spectacol și să aibă motiv să se împace.

Tata sigur ar face-o pe grozavul pe ringul de dans, s-ar zbânțui cu prietenii mei și s-ar da mare cu mișcărilor lui de

hip-hop ori l-ar imita pe Michael Jackson. O văd pe mama, manechin, stând pe punte, îmbrăcată într-o rochie lejeră de vară, cu model floral, cu părul ei lung și blond fluturând în vânt, de parcă ar fi în raza unui ventilator perfect amplasat. Afișează o atitudine relaxată, dar se gândește în permanență la ce se întâmplă în jur, ce aspecte trebuie remediate, cui i s-a golit paharul, cine nu participă la conversații și, cu un pocnet din degete, își ia brusc zborul în rochia ei diafană și rezolvă totul. Frate-miu, Ewan, se îndoapă cu bezele și cio-colată, se aleargă cu prietenul lui cel mai bun, Mike, roșu la față și transpirat, bea berea rămasă pe fundul sticlelor, după care, cere să meargă acasă, fiindcă îl doare stomacul. Într-un colț, o văd pe soră-mea, Juniper, împreună cu o prietenă. Nu-i scapă nimic, veșnic izolată în colț, analizează totul cu un zâmbet vesel și calm, privește și înțelege totul mai bine ca oricine.

Mă văd pe mine. Ar trebui să dansez cu Art. Ar trebui să fiu fericită. Dar ceva mă pune pe gânduri. Mă uit la el și îmi pare schimbat. E mai slab, îmbătrânit, obosit, nespălat și dezordonat. Mă privește, dar mintea îi e în altă parte. Când mă atinge – o umbră de atingere – îi simt mâna moale și umedă. Am senzația că îl văd pentru ultima oară. Nu e așa cum ar trebui, nici cum era altădată, adică perfect, dar acum, nici măcar când visez cu ochii deschiși, nu mai pot retrăi acele sentimente. Mi se pare că s-a scurs atât de mult timp. Perfecțiunea a rămas undeva, într-un trecut îndepărtat.

Deschid ochii și mă reîntorc în casa bunicului. În față, mă așteaptă o tartă rece de mere, cumpărată de la magazin,

cu o lumânare în ea. Iată persoana care îmi imaginez că ar trebui să fiu, deși nici în vise nu o mai regăsesc fără ca realitatea să-și bage nasul, și iată persoana care sunt cu adevărat acum. *Această* fugară înmărmurită care se uită la o tartă rece de mere. Nici eu, nici bunicul nu ne prefacem că lucrurile ar sta altfel. Bunicul e foarte direct, nu umblă cu prefăcătorii. Se uită la mine întristat. Știe că nu trebuie să ocolească subiectul. Situația e mult prea complicată. În fiecare zi, punem la cale un plan și, în fiecare zi, planul se schimbă. Am scăpat de acasă, am scăpat de Fluierarul meu, Mary May, gardian în armata Ghildei, a cărei sarcină era să-mi urmărească fiecare mișcare și să se asigure că respect regulile Defecților, și m-am făcut nevăzută. Oficial, sunt o „evadată“.

Mama m-a sfătuit să fug acum două săptămâni, o șoaptă poruncitoare în ureche, a cărei amintire îmi dă și acum fiori reci. Șeful Ghildei, Bosco Crevan, venise la noi acasă pentru a le cere părinților mei să mă predea. Cu toate că Bosco este tatăl fostului meu iubit, cu toate că suntem vecini de zece ani și că n-au trecut decât câteva săptămâni de când a luat cina la noi, mama a preferat să fug și să nu mai știe de mine decât să ajung din nou pe mâinile lui. Uneori, durează o viață de om să-ți faci un prieten, dar numai câteva secunde ca să te alegi cu un dușman.

Un singur lucru trebuia să iau neapărat cu mine la plecare; un bilețel care mi-a fost transmis prin soră-mea, Juniper. Un bilețel de la Carrick. Carrick mi-a fost coleg de celulă la Castelul Highland, sediul Ghildei. Mi-a urmărit procesul în timp ce-și aștepta judecata. A asistat la înfierările mele.

La *toate* înfierările, inclusiv la cea de-a șasea secretă. Este singura persoană care înțelege prin ce trec, fiindcă și el se confruntă cu aceeași situație. Nu mai am bilețelul pe care mi l-a dat, dar nici nu mai am nevoie de el. L-am memorat cuvânt cu cuvânt și l-am distrus.

Îmi doresc nespus de mult să-l găsesc pe Carrick, dar e dificil. A reușit să fugă de Fluierarul lui imediat ce a fost eliberat de la castel și bănuiesc că, din cauza notorietății mele, nici lui nu i-a fost ușor să mă caute. M-a găsit acum două săptămâni și m-a salvat dintr-o încăierare iscată la supermarket. M-a adus acasă leșinată, astfel că reîntâlnirea noastră nu a fost deloc așa cum aș fi sperat. Mi-a lăsat un bilet și a dispărut.

Dar eu n-am reușit să-i dau de urmă. De teamă să nu fiu recunoscută, n-am putut să mă deplasez prin oraș după cum aș fi vrut. Așa că am apelat la bunicul. Știam că ferma lui va fi primul loc în care mă va căuta Ghilda, dar aveam nevoie de ajutorul lui. Trebuia să fie doar un scurt popas până când aveau să se calmeze apele. Acum însă mă întreb dacă se vor calma vreodată.

De când am sosit la fermă, Fluierarii, soldații Ghildei, au făcut numeroase percheziții, dar nu mi-au descoperit ascunzătoarea. Ar trebui să mă ascund altundeva, într-un loc mai sigur, dar, cel puțin pe proprietatea lui, bunicul e stăpân. Nu cred că vreunul dintre noi și-a imaginat că Fluierarii mă vor căuta cu asemenea îndârjire.

De câte ori Fluierarii se apropie de ascunzătoarea mea, simt că mă sufoc. Le aud pașii, câteodată chiar și răsuflarea,